

Література

1. Джуринський О. О. Поняття та основні ознаки недобросовісної конкуренції / О. О. Джуринський // Університетські наукові записки. – 2009. – № 3 (31). – С. 155-161.

2. Форитор Т. М. Недобросовісна конкуренція та монополістичні зловживання: спільні та відмінні риси / Т. М. Форитор // Матеріали VIII міжнародної науково-практичної конференції «Новітні можливості науки – 2012», 27 січня – 05 лютого 2012 р. – Ч. 10 «Юриспруденція. Адміністративне право». – Прага: Видавничий Дім «Освіта і наука», 2012. – С. 36-41.

3. Про захист від недобросовісної конкуренції: Закон України від 07.06.1996 № 236/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 36. – Ст. 164.

4. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18. – Ст. 144.

УДК338:347.191 (043.2)

Просіна О. Д., Розводовська М. А., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Горбатюк Я. В., асистент

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

Європейський вибір України на шляху інтеграції у високотехнологічне конкурентне середовище зумовив необхідність формування та запровадження інноваційної моделі розвитку, яка повинна була забезпечити високі та стабільні темпи економічного зростання, вирішити певні соціальні й екологічні проблеми, забезпечити конкурентоспроможність національної економіки, підвищити експортний потенціал країни, гарантувати їй економічну безпеку та чільне місце в Європейському Союзі. Однак на практиці, інноваційний розвиток не став однією з головних характеристик зростання національної економіки України.

В Україні створено умови для розвитку інноваційної діяльності, сформовано основи нормативно-правової бази та механізми здійснення інноваційної політики, а також створення умов для розвитку відповідної інфраструктури. Проте, незважаючи на високий інноваційний потенціал, інноваційна складова забезпечення економічного розвитку використовується слабо. Стан інноваційної діяльності в Україні більшість експертів науковців визначають як кризовий. Так, останні статистичні дані свідчать про поступове зниження інноваційної активності підприємств у галузі промисловості, яка займає одне з головних місць у національній економіці [1].

Аналіз показників Міністерства економічного розвитку і торгівлі України показав, що кількість промислових підприємств, що займаються інноваційною діяльністю з кожним роком зростає, так, наприклад, у 2012 році

ця цифра становила 1758 підприємств (17,4% обстежених промислових підприємств), порівнюючи з 2011 роком цей показник становив 1679 підприємств (16,2% обстежених промислових підприємств). Обсяг реалізованої цими підприємствами інноваційної продукції становив 36157,7 млн. грн., 332 підприємства реалізовували свою інноваційну продукцію за межі України, 24,7% якої надходило до країн СНД, а майже кожне четверте підприємство реалізовувало продукцію, що була новою для ринку.

Незважаючи на такі чималі числа, основним джерелом фінансування інноваційної діяльності були власні кошти підприємств – 63,9% загального обсягу витрат (порівнюючи з 2011р – 52,9%). Кредити склали 21,0% (38,3%), фінансова підтримка держави – 2,2% (3,7%), кошти вітчизняних інвесторів – 1,3% (0,3%), іноземних інвесторів – 8,7%(0,4%) [2, с. 22].

Перед Україною постає кілька складних задач, що пов'язані з фінансуванням інноваційної діяльності, а саме:

- збільшення загального обсягу інвестицій в інновації з державного і приватних джерел;
- удосконалення управління інноваційною системою з відповідними наслідками для фінансування інноваційної діяльності;
- заповнення «прогалін» у фінансуванні інноваційної діяльності, зокрема, розробка ефективних інструментів підтримки інноваційної діяльності для підприємницького сектора, в тому числі для МСП, та залучення первинного і венчурного капіталу;
- досягнення загального балансу фінансування науково-дослідної та інноваційної сфер від державного фінансування організаційної структури до конкурентного, прозорого і заснованого на проектах з чіткими інноваційними цілями.

Таким чином для розвитку інноваційної діяльності в Україні необхідно здійснити комплекс організаційно-економічних заходів, що охоплюватимуть:

- здійснення ефективної державної інноваційної політики, погоджуючи темпи і пропорції розвитку науки, технологій і виробництва;
- вдосконалення механізму захисту прав інтелектуальної власності та процедур патентного захисту інновацій;
- забезпечення сприятливого клімату для створення власних наукомістких виробництв повного циклу шляхом використання різних форм державної підтримки;
- розвиток інноваційної інфраструктури шляхом покращення системи інформаційного забезпечення інноваційної діяльності, сертифікації і впровадження розробок, підготовки і перепідготовки кадрів;
- розширення міждержавного співробітництва в галузі наукових розробок та інноваційної діяльності, координації зусиль в питаннях розвитку пріоритетних для кількох держав напрямків [2, с. 35].

Реалізація напрямків розвитку інноваційної діяльності в Україні дасть змогу значно підвищити рівень інноваційної активності промислових підприємств, стабілізувати прискорений процес оновлення виробництва, ефективно використовувати внутрішні та залучені зовнішні інвестиції на інноваційну діяльність.

Отже, для того щоб наша країна зробила прорив в області інновацій, потрібна належна підтримка державних органів влади, створення сприятливого інвестиційного клімату, нові наукові здобутки та високотехнологічні рішення.

Література

1. Єрмолаєва В. Особливості та проблеми інноваційного розвитку в Україні / В. Єрмолаєва. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Dtr_ep/2010_6/files/EC610_46.pdf.

2. Проект ЄС «Вдосконалення стратегій, політики та регулювання інновацій в Україні». Інноваційна політика: європейський досвід і рекомендації для України. – Т. 3. – К.: Фенікс, 2011. – 75 с.

УДК 343.783 (043.2)

Роцук М. В., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Шишка Р. Б., д.ю.н., професор

ВИКОРИСТАННЯ ОБ'ЄКТІВ АВТОРСЬКОГО ПРАВА

Наука і техніка не стоять на місці, як результат суспільні відносини з кожним днем стають витребуваними, відповідно вони потребують нормативного забезпечення та регулювання, щоб права на них були здійсненими належним чином. Не є винятком і нові виклики у сфері авторського права, регулювання суспільних відносин у сфері яких потребує вдосконалення як з точки зору регламентації в матеріально-правових нормах, так і їх реалізації в процесуальних нормах чинного законодавства.

В результаті розвитку суспільних відносин з'явилися нові їхні об'єкти, урізноманітнилися способи використання, докорінно змінилися технічні засоби тиражування екземплярів, прояви товарних властивостей, що проявляється в процесі їх комерціалізації. Природно, що законодавець не встигає за динамічними змінами в сфері авторського права, що відбуваються в суспільстві, тим самим уможлиблюється поширення нових схем прощтовхування псевдоінтелектуального продукту, неправомірного використання об'єктів авторського права та намагання засвітитися як автор [4, с. 77].

У науковій літературі приділяється значна увага питанням використання об'єктів авторського права, зазвичай через неправомірне їх використання, а також відновлення та захист порушених прав автора в судовому порядку, серед яких праці таких науковців як: Р. О. Стефанчук, О. П. Сергєєв, В. О. Жаров, Ю. Л. Бошицький, О. Д. Святоцький, В. В. Луць,